

ה"ת 29512/11/18 - עודד סתית נגד מ.י.צפת

בית משפט השלום בצפת

ה"ת 29512-11-18 סתית נ' מ.י.צפת
תיק חיצוני: 503738/2018

בפני	כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
המבקש	עודד סתית
נגד	
המשיבה	מ.י.צפת

החלטה

בפניי "בקשה דחופה ובהולה להחזרת רכב משא" במסגרתה עותר המבקש להשיב לרשותו משאית מ.ר. 72-886-70 (להלן: **המשאית**) אשר נתפסה ביום 12.11.18 על ידי המשיבה במסגרת תיק פל"א 502738.

הבקשה:

בפתח הבקשה טען המבקש כי הוא הבעלים של המשאית ובאמצעותה הוא עוסק בפינוי פסולת, השכרת מכולות לפינוי פסולת ועבודות מנוף.

המבקש אישר כי ביום 12.11.18 הוא התבקש להגיע לתחנת משטרת צפת שם נחקר תחת אזהרה בחשד לביצוע עבירה של השלכת פסולת במקום שלא מיועד לכך והכחיש את המיוחס לו.

לטענת המבקש, יש להורות על השבת המשאית לרשותו וזאת מכיוון שלא קיימת תשתית ראיתית הקושרת אותו לביצוע עבירה כלשהי.

לחילופין טען ב"כ המבקש כי תפיסת המשאית הינו אקט דרקוני אשר אינו נדרש בשלב זה.

לחילופי חילופין טען המבקש כי תפיסת המשאית הינה שרירותית ואינה מבוססת על בסיס נורמטיבי כלשהו והמשך תפיסה תביא לפגיעה בחופש העיסוק של המבקש ותנחית עליו מכה כלכלית אנושה בהתחשב בהתחייבויות ובהסכמים שלו מול גופים ומוסדות שונים.

לפיכך, עתר המבקש, כאמור, כי בית המשפט יורה על השבת המשאית למבקש.

תגובת המשיבה:

כעולה מתגובת המשיבה מיום 13.11.18, הרי שהמשאית נתפסה במסגרת חקירה אשר ניהלה במסגרת תיק פל"א 502738 בגין חשד להשלכת פסולת ברשות הרבים.

המשיבה ציינה כי במהלך החקירה תועד אחד החשודים כאשר הוא נוהג במשאית ומבצע את העבירה בגינה נתפסה המשאית.

כן צוין, כי המבקש נחקר באזהרה וקשר את עצמו לביצוע עבירות דומות נוספות באמצעות המשאית.

עוד נטען, כי כנגד המבקש וכנגד אחר, ניר גרינברג ת.ז. 32877417 אף עלה חשד לשיבוש הליכי חקירה ומשפט כך שהם ניסו להסתיר את מקום הימצאות המשאית ואת מפתחות הרכב.

ההליכים בתיק:

ביום 20.11.18 התקיים דיון בבקשה במעמד הצדדים.

בקצירת האומר ייאמר, כי הצדדים חזרו על טיעוניהם הנזכרים לעיל.

ב"כ המבקש הוסיף והפנה לנספח ב' לבקשה וטען, כי לא נמסרו למבקש הנימוקים אשר בגין הוחלט לתפוס את המשאית.

טענה שנייה אותה העלה ב"כ המבקש הינה כי במקרה דנן לא מתקיימת תשתית ראייתית המצביעה על כך שבאמצעות המשאית בוצעה עבירה של השלכת פסולת במקום שלא מיועד לכך.

בהקשר זה צוין ב"כ המבקש, כי מדברי המבקש עולה כי בחקירה הוא לא עומת עם ראיות המצביעות על כי המבקש נתפס "על חם", אלא, כל מה שיש למשיבה הוא תמונה של המבקש נוהג במשאית במקום בו בוצעה עבירה של השלכת פסולת.

לטענת ב"כ המבקש אין המדובר בתשתית ראייתית מספיקה לצורך תפיסת המשאית.

עוד טען ב"כ המבקש, כי על המשיבה להוכיח קיומו של חשד סביר במידה מספקת וכן, קיומה של עילת תפיסה ואף אם שני אלה מתקיימים, עדיין יש לבחון את האפשרות לחלופת תפיסה.

עוד צוין ב"כ המבקש, כי אמנם בדו"ח אשר נמסר למבקש לא צוינה עילת התפיסה ואולם, מתגובת המשיבה עולה כי היא לא חוששת להישנות ביצוע עבירות באמצעות המשאית ולא טוענת כי המשאית ניתנה כשכר לביצוע עבירה.

מעמדה זו עולה, כי למעשה עילת התפיסה המשתמעת הינה כי המשאית צריכה לשמש ראיה במשפט.

לאור העובדה כי אין משאית אחרת בבעלות המבקש, הרי שאין צורך כי המשאית תישאר בידי המשיבה.

במעמד הדיון הגיש ב"כ המשיבה את תיק החקירה לעיון בית המשפט וצוין כי מהודעתו של החשוד עולה כי ביצע הוא עבירה זו קרוב ל-20 (!) פעמים.

ב"כ משיבה חזר על טענתו לפיה המבקש ניסה ביחד עם חשוד אחר "להעלים" את המשאית ולא רצו לספר היכן המפתחות ורק לאחר חיפושים אותרה לבסוף המשאית בין צפת לחצור.

לטענת ב"כ המשיבה, חומר חקירה שהצטבר מאתמול מחזק את החשד לעניין ביצוע העבירה וכי יש כוונה להגיש כתב אישום בימים הקרובים.

דין והכרעה:

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ועיינתי בתיק החקירה אשר הוגש לעיוני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין טענות המבקש, בשלב זה, לדחייה ואנמק.

המקור הנורמטיבי לתפיסת חפצים מצוי בהוראתו של סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: **הפקודה**):

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

למעשה, השאלה הראשונה הצריכה מענה הינה האם תפיסתה של המשאית נעשתה כחוק?

סבורני כי התשובה לשאלה זו הינה חיובית ואנמק.

ראשית יצוין, כי כעולה מהודעותיו של המבקש ושל האחר, ניר גרינברג, עולה כי זיהו הם את המשאית בסט תמונות אשר הוצגו להם במהלך חקירותיהם.

כמו כן, זיהו הם את השטח בו תועדה המשאית כשטח הסמוך לבית העלמין בצפת, אשר לגביו התקבלו תלונות בגין השלכת פסולת שלא כדין.

זה המקום להעיר, כי בניגוד לטענת ב"כ המבקש הרי שניתן להבחין בשינוי בתוואי הקרקע במקום המצוי אחרי המשאית לאחר עזיבתה את המקום מה שיכול בהחלט להעיד על שפיכת פסולת במקום.

למעשה, במסגרת הודעתו לא הכחיש המבקש כי השליך פסולת במקום אך טען כי עשה זאת לפי אישור של עובד עירייה בשם שרון ואולם, לא מצאתי תימוכין בחומר החקירה למתן היתר מסוג זה.

ודוק, מחומר החקירה עולה כי אתר הפסולת המאושר המצוי באותו אזור הינו מגודר ושעות פעילותו שונות מן השעה בו תועדה המשאית במקום ובכל אופן, לא מצוי בתיק אישור על הטמנה באתר במועד הרלוונטי לתמונות.

זאת ועוד, אף הראיות המצויות בתיק ואשר יש בהן כדי ללמד על לכל הפחות ניסיון להסתיר את מקום הימצאות המשאית ואת הקשר בין המבקש והאחר יש בהן כדי לחזק את התשתית הראייתית על בסיסה בוצעה תפיסת המשאית.

הנה כי כן, מחומר הראיות אשר הונח בפניי עולות לא פחות משלוש עילות לתפיסת המשאית כדלקמן:

- קיים יסוד להניח כי נעברה באותו חפץ עבירה וזאת כנלמד מן התמונות ויתר הראיות המצויות בתיק.

- עומדים לעבור בחפץ עבירה- לאור הודעת המבקש ממנה עולה כי המדובר בדרך פעולה אשר ננקטה על ידו עשרות פעמים אזי יש בכך כדי להקים חשש כי ימשיכו להתבצע במשאלת עבירות דומות.
- החפץ עשוי לשמש כראיה בהליך המשפטי.

לאור כל האמור לעיל סבורני כי עלה בידי המשיבה להוכיח כי תפסה את המשאלת לתכלית ראויה.

זה המקום להעיר, כי הגם שבמסגרת טופס התפסה לא צוינה עילת התפסה אזי אין בכך כדי לשנות מן המסקנה אליה הגעתי שכן, תפסת המשאלת נעשתה לאחר חקירת המבקש אשר במסגרתה הוטחו בפניו החשדות המיוחסים לו ומשכך, הרי שסיבת תפסת המשאלת הייתה ידועה לו.

זאת ועוד, אף הניסיון להסתיר את מקום הימצאות המשאלת יש בו כדי ללמד על כי המבקש ידע עובר לחקירתו כי בגין החשדות המיוחסים לו קיימת אפשרות כי משאלתו תיתפס בידי המשיבה.

הלכה היא, כי אף אם מגיע בית המשפט למסקנה לפיה תפסת החפץ נעשתה לתכלית ראויה עדיין שומה עליו לבחון האם יש בהמשך תפסתו לפגוע באופן בלתי מידתי בבעלים.

לעניין זה, ראה דבריו של כבוד השופט מ' חשין במסגרת רע"פ 1792/99 גאלי נ' משטרת ישראל, פ"ד נ"ג(3), 312:

"...לא ייעלם מעינינו, כי המשך החזקת החפץ שנתפס בידי המשטרה יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים - מעבר לפגיעה שהייתה בעצם התפסה - ומכאן עשויה שתילמד חובה המוטלת על המשטרה - ועל בית המשפט בשיבתו לביקורת על מעשי המשטרה -לבדוק ולמצוא לא אך אם תפסת הנכס נעשתה לתכלית ראויה אלא גם אם המשך החזקת הנכס בידי המשטרה אינו פוגע בבעלים במידה העולה על הנדרש. לשון אחר: שומה עליו על בית המשפט לבדוק ולמצוא אם קיימת חלופה אשר תשיג את תכלית "מעצרו" של הנכס, אך פגיעתה בבעל הזכות בנכס תהא פחותה מן הפגיעה בו אם תמשיך המשטרה ותחזיק בנכס..."

(שם, פסקה 21).

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים לעניין זה, סבורני כי בשלב זה לא ניתן להשיג את תכלית התפסה מחד אך פגיעתה במבקש תהיה פחותה מן הפגיעה הגלומה בהמשך החזקת המשאלת.

לא אחת עמדו בתי המשפט על חומרת עבירות מסוג זה ועל השפעתן ההרסנית על איכות החיים ובערכי הטבע.

לעניין זה יפים הדברים אשר נאמרו במסגרת רע"פ 7861/03 מדינת ישראל נ' המועצה האזורית גליל תחתון [פורסם במאגרים המשפטיים]:

"... במהלך חייו יוצר אדם - יוצרת האנושות - פסולת למיניה: פסולת ביתית, פסולת חקלאית, פסולת תעשייתית, פסולת בניה ושאר מיני פסולת. מיקצת מפסולת זו ניתן למיחזור ואולם את רובה יש להעלים ולהאבד בדרך זו או אחרת. שמירת הפסולת או פיזור וניקוז בדרך בלתי מבוקרת תביא לפגיעה - לעיתים פגיעה אנושה - באיכות החיים, בצחות האוויר, בזיהום מי-תהום, בהשמדת החי..."

(שם, בפסקה 50).

באיזון בין הסיכון הטמון במעשי המבקש והחשש כי יבצע עבירות דומות, לנוכח האמור בהודעתו הוא לפיה אין המדובר במקרה בודד, לבין הנזקים העלולים להיגרם לו כתוצאה מהמשך תפיסתה של המשאית מצאתי כי לשון המאזניים נוטה לעבר הסיכון הגלום בשחרור המשאית מחשש לביצוע מעשים דומים.

ודוק, ככל שיוגש בסופו של יום כתב אישום, הרי שהמדובר באופן עקרוני בחפץ אשר ניתן להורות על חילוטו.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי בשלב זה להורות על שחרור המשאית ולפיכך דין הבקשה למעשה לדחייה.

עם זאת, לנוכח חומרת הפגיעה בחופש העיסוק של המבקש, אשר הינה בעלת מעמד חוקתי, ובשים לב לעובדה שטרם הוגש כתב אישום בתיק, מצאתי להורות כי במידה ולא יוגש כתב אישום בתיק זה בתוך 14 ימים יוכל המבקש לשוב ולפנות בבקשה דומה.

ככל שיוגש כתב אישום כנגד המבקש, אזי יגיש בקשתו לשחרור המשאית בפני המותב אשר ידון בתיק.

תיק החקירה יוחזר לידי היחידה החוקרת במזכירות ביהמ"ש בק"ש.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשע"ט, 22 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.